

Qua Jong

Inhoudstafel

- 3 Edito
IJsjes, ondanks alles
- 4 Zon, zee en... zeepsop
De vakantieplannen zijn getekend
- 7 "Onnozel doen, waar kan dat eigenlijk nog?"
Over vrijheid, regels en de kunst om het zwijn
uit te hangen op het speelplein
- 10 En toen was jij de krokodil
Stichting Sponk over fantasiespel
- 12 "Als kinderen ruimte krijgen,
kunnen ze zelf ontdekken wat ze leuk vinden"
Nieuwkomer Sabine Miedema stelt zich voor

[@kindsamenleving](https://twitter.com/kindsamenleving)

www.k-s.be

Edito

IJSJES, ONDANKS ALLES

Ik herinner me het eerste ijsje van mijn dochter niet. Wellicht was ik op dat moment te veel aan de het moederen, op zoek naar een papieren zakdoekje diep in de luiertas. Misschien dacht ik alleen maar: straks krijg ik die vlek er nooit meer uit. (Nee, ouders hebben niet altijd erg speelse gedachten.) Gelukkig kreeg ik een herkansing bij de kinderen van vrienden, nichten en neefjes. Heerlijk, hoe peuters in de smurrie duiken van hun eerste bol smeltende chocolade. Hoe ze schrikken van de kou. Soms heftig van nee schudden. En dan toch maar weer in de chocolade duiken. Behoedzaam en enthousiast. Ontdaan en verwonderd.

Kinderen zijn erg goed in verwondering. Ze vinken geen bucket list af met uitdagingen. Ze hoeven niet zo nodig de marathon van New York te lopen, de Machu Picchu te beklimmen of in de heetste peper ter wereld te bijten, om dat allemaal alvast achter de rug te hebben wanneer ze op een dag sterven. Ze dartelen gewoon door al hun eerste keren. Hun eerste ijsje, eerste stapjes, eerste letters, eerste vuurwerk. En later hun eerste verliefdheid, eerste terrasjes, hun eerste concert. Het is hoe kinderen groeien: door af te tasten wat de wereld hen te bieden heeft. In dat eindeloze avontuur hebben ze ruimte nodig, volwassenen die hen koesteren, en goed: af en toe een druppeltje Drecht, of een nieuwe broek. In een donkere kleur dit keer. Maar het onbevangen avontuur is wel wezenlijk. Als dat verdwijnt, raken we de kindertijd kwijt.

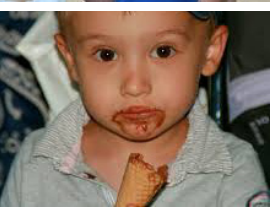
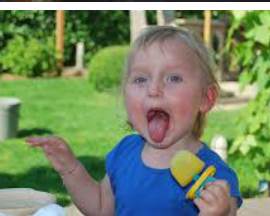
Net daarom was het zo schokkend te zien hoe kinderen, jongeren en jongvolwassenen - in de publieke ruimte of de semipublieke van een concert, maar altijd weer op weg naar hun eerste keren – de voorbije twee jaar geraakt werden door terreur. Ze liepen daar niet toevallig op het verkeerde moment: ze waren een doelwit, in Parijs, in Nice, en zeker bij het concert in Manchester. Het zadelt ons met nieuwe angsten op, die bovenop alle ouderlijke onrust worden gegooid. Loslaten wordt nu bijna een statement, zeker voor wie zijn kinderen in een grootstad ziet opgroeien, of zijn tiener uitgelaten ziet vertrekken naar een evenement waar straks veel volk zal zijn.

Het is dan ook mooi, hoopgevend en sterk dat er na elke terreuraanslag volwassenen opstaan die dat statement nog maken. Het is bijna een neveneffect van terreur, dat wij meer dan ooit het recht bepleiten van kinderen en jongeren om jong te zijn, niet bang te zijn, om onbevangen in de wereld te staan en de lichtheid van al die eerste keren te behouden. De moeder van de vijftienjarige Olivia, die bij de aanslag in Manchester was omgekomen, vroeg Ariana Grande uitdrukkelijk om tijdens het herdenkingsconcert blijde hits te brengen, om niet te huilen, om er een feest van te maken. "Zing uit volle borst, laat iedereen overeind veren." Want Olivia was jong en enthousiast, en ze zou het niet anders hebben gewild. In haar laatste sms, gericht aan haar vriendje, had ze nog geschreven dat ze zoveel plezier had op het concert.

Onlangs geraakte ik in gesprek met een Molenbeekse, een moslima uit de Vierwindenstraat. Vroeger was er een man die haar dochter in het voorbijlopen altijd over het hoofd aaide. Pas later, na de aanslagen in Brussel, zag ze op tv dat hij het was. Hij. Salah Abdeslam. Het monster, de terrorist, de kindervriend. Ze kan er nog altijd niet bij. "Dat we niet zagen aankomen dat zoiets broeide in onze buurt", vertelde ze me, "daar voel je je schuldig over. Maar dat onze kinderen hier geen zorgeloze jeugd zullen hebben, raakt ons diep. Dat kun je eigenlijk niet aanvaarden. Het ergste is je kinderen in de ogen te kijken en daar alleen nog angst te zien." Na de lockdown, de aanslagen, de invallen door de politie, de belegering door de pers en de arrestatie van Abdeslam, ijvert ze nu al bijna een jaar voor een warm Molenbeek, waar burens elkaar ontmoeten, jongeren een toekomst hebben en kinderen weer het kind kunnen uithangen. Dat is een ongelooflijk krachtig signaal. Zolang mensen de kindertijd verdedigen, is er hoop, en hoop zet de poort op een kier: naar nieuwe ontdekkingstochten en onbevangen avonturen.

Misschien zouden we daarom kunnen afspreken dat dit de zomer wordt van de hoop. Van het grenzeloze geloof in explorerende kinderen. Van de liefde voor eerste ijsjes, hoeveel smurrie daar ook bij komt kijken. Dat wij ondanks alles mogen blijven geloven in de schoonheid van eerste keren.

Kaat Schaubroeck

Zon, zee en... zeepsop

KINDEREN TEKENEN HUN VAKANTIE

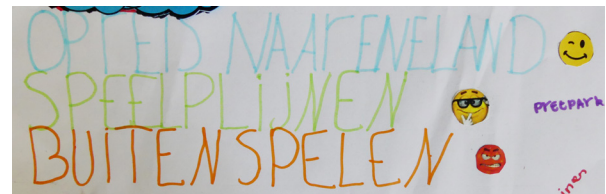
Vakantie, wat is dat eigenlijk? En duren die twee maanden nu niet erg lang? We trokken naar het vijfde leerjaar in basisschool De Ham in Mechelen en lieten de kinderen vertellen, schrijven en tekenen wat de zomermaanden voor hen betekenen. "In de vakantie gaat de tijd sneller!"

Door Johan Meire m.m.v. Sabine Miedema

DE KLASSIEKERS

Bij de zomer horen clichébeelden: zee en zwembad, zon en strand beheersten nogal wat tekeningen. Al was het juist een Syrisch meisje dat nog maar kort in België was, dat deze meest klassieke strandtekening maakte.

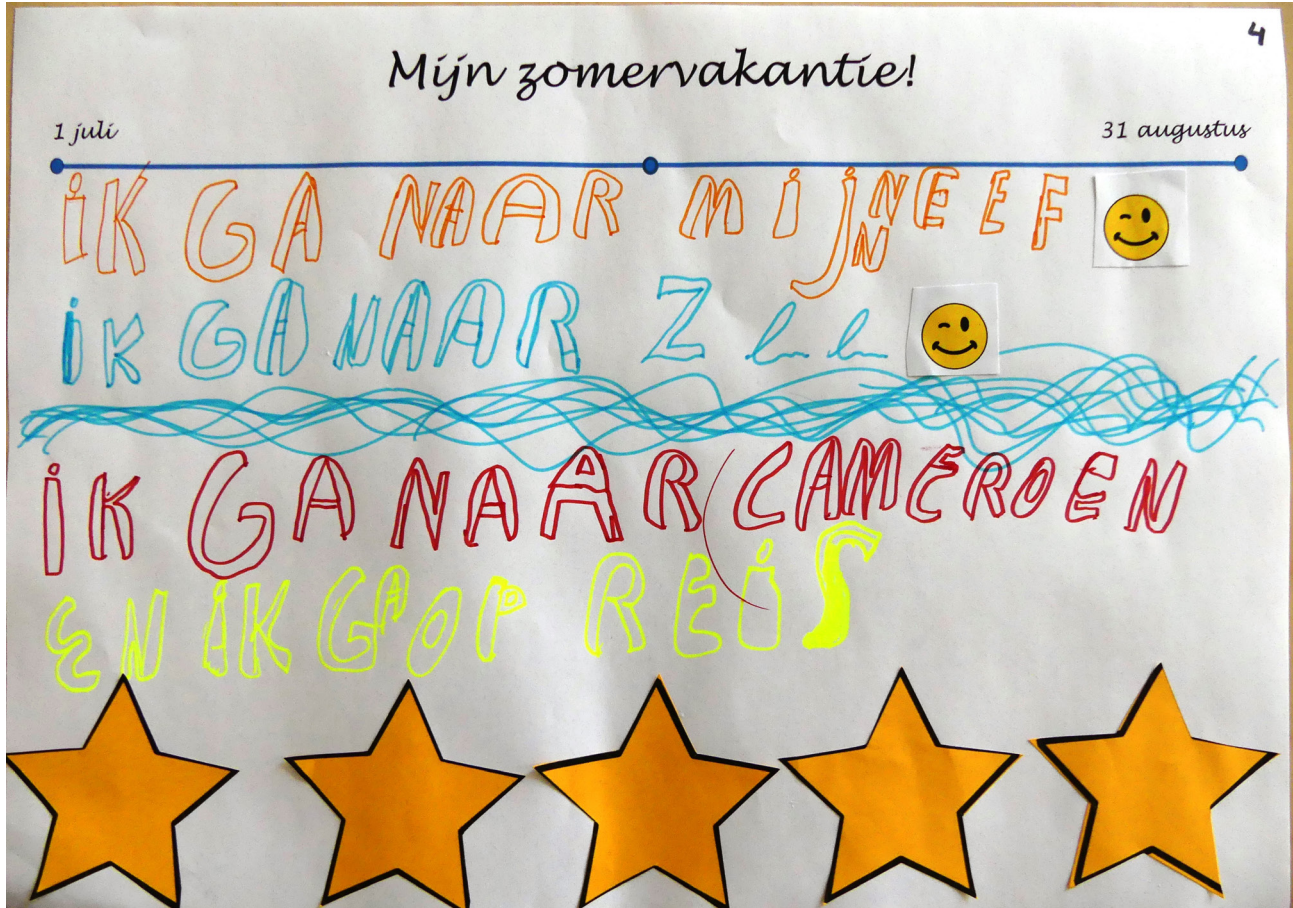

In de zomer heb je tijd voor allerlei leuks: voor uitstapjes met je ouders, voor pretparken, om buiten te spelen, voor kampjes en speelpleinen. Op reis gaan is het allerfijnst. 'In Marokko plekken bezoeken. Dan gaan we ook een paar weken naar een hotel en rijden we veel rond. Dat vind ik echt héél leuk'.

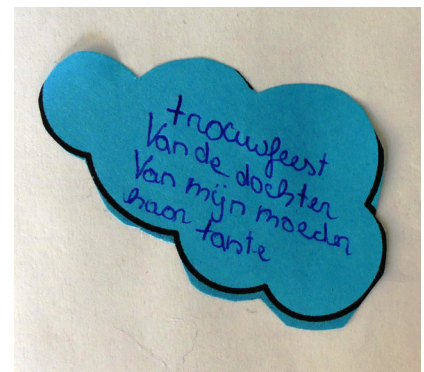
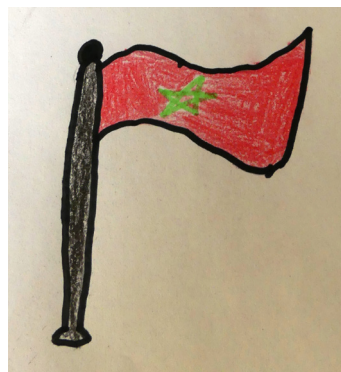

Dit meisje kende het strand alleen van in Guinee. De Belgische kust had ze nog nooit gezien. Niet de zomervakantie zou daar verandering in brengen, maar wel een schooluitstap. O ja, als je elf bent, dan hoort ook vloggen op YouTube bij de vakantie. Vriendinnen houden elkaar zo ook op reis nog op de hoogte van hun avonturen.

BESTEMMING: MIJN FAMILIE

Reizen doen de kinderen in deze klas vooral om familie te bezoeken – van Engeland over Zweden en Marokko tot Kameroen. Vaak zijn kinderen dan het grootste deel van de vakantie weg van huis. 'Mijn opa woont in Kameroen. Ik weet niet hoe lang ik naar daar ga. Heel de familie is er dan ook bij.' Die reizen krijgen van de meeste kinderen vijf sterren.

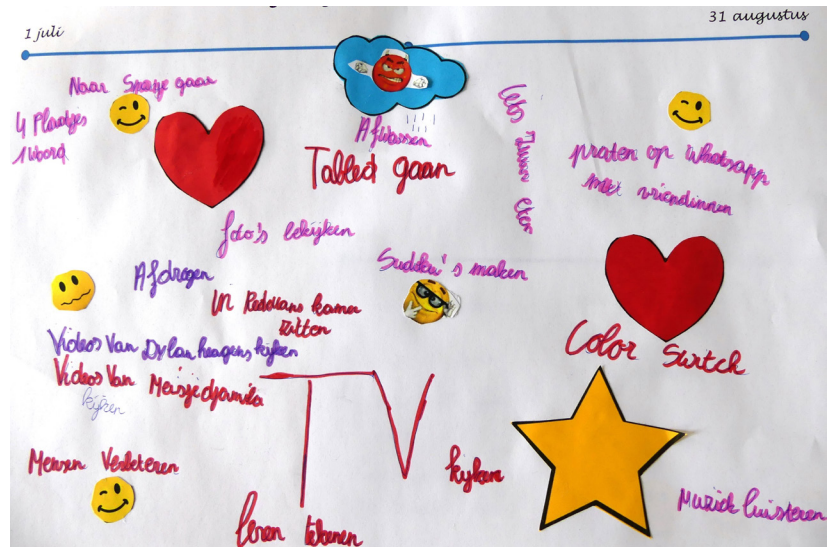

Dergelijke reizen brengen kinderen naar familie en naar hun roots, maar ze gaan ook vaak gepaard met feesten: opa die 80 wordt, een trouwfeest, of meer ingewikkelde familierelaties.

BETEUGELDE VLEUGELS

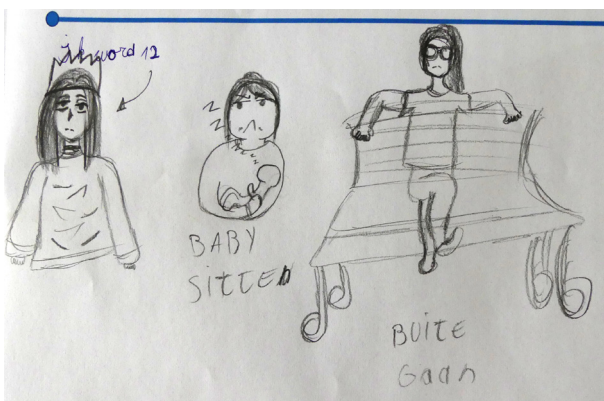

Zomer is de tijd voor leuke, nieuwe dingen en hét moment om in alle vrijheid uit te vliegen. Maar niet alle kinderen krijgen vleugels. Voor sommige kinderen is het ook de tijd van klusjes die ze in het schooljaar mogen overslaan: afwassen, babysitten, de eigen kamer opruimen.

Een aantal kinderen geven aan dat ze juist in de zomer tegen allerlei beperkingen aanlopen. Enkelen tekenden omstandig een zwembad, maar meer als droombeeld dan als concrete verwachting: 'Ik kan niet zoveel doen in de zomer. Met mijn tante naar een pretpark. En misschien naar het zwembad. (...) Nee, ik weet niet welk zwembad.'

Dit meisje zei dat ze juist in de zomer weinig buiten mag komen. De dingen die ze alsnog doet in de vakantie, zijn dan ook echte binnenactiviteiten.

'Ik word 12 in de vakantie. Maar ik denk niet dat ik dat ga vieren. Vorig jaar hebben we dat ook niet gevierd. En in de vakantie moet ik veel babysitten op mijn kleine zusje.' Dat vertelt een meisje. Met een kwaad gezicht. Groter worden is een hobbelig parcours, ook in de grote vakantie.

Het grote speelplein-interview

-“EEN KIND MOET OP EEN BERG KUNNEN ZITTEN”

-“JA, EN NIKS DOEN”

Met de vakantie voor de deur stijgt de spanning hier voelbaar. Bij VDS (de Vlaamse Dienst Speelpleinwerk), met wie we in Mechelen een huis delen, is de goesting groot om er samen met kinderen een fijne zomer van te maken. We vroegen Anne, Daisy, Kim, Tine en Wauter – die de lokale speelpleinwerkingen ondersteunen - naar hun kijk op regels en vrijheid. Het werd geen klassiek interview, maar een verzameling vrolijke citaten. Want een goed gesprek is als een vakantie: dat vliegt voorbij, in vrolijke chaos...

Door Peter Dekeyser

Waarom zouden kinderen eigenlijk zelf kiezen om naar het speelplein te gaan?

‘Voor de vriendjes! Het speelplein is de plek waar je vriendjes ontmoet, om dan samen dingen te doen. Ook voor de animatoren komen kinderen natuurlijk wel. En voor de activiteiten...’ ‘Om kind te kunnen zijn.’

Is speelpleinwerk daar bij uitstek voor geschikt?

‘Sommige kinderen zouden in de vakantie overal naartoe kunnen, en verre reizen doen en zo... Maar dat hoeft niet zo nodig. Waar het om gaat, is dat kinderen vrienden zoeken en een dam bouwen. En daar dan uren mee bezig zijn. Andere mensen noemen dat spelen, ik noem dat leven. Dat is eigenlijk bloedserieus.’

‘Spel kan zo intens zijn dat zelfs een kind het niet gewoon spelen noemt.’

‘Wat is spelen? Ik vind dat het speelplein je tijd geeft om onnozel te doen, want waar kan dat nog? Spelen is van alles, en om te beginnen zijn dat dingen die ze thuis niet mogen.’

Waarover heb je het dan precies?

(door elkaar, een ratelende opsomming) ‘Het zwijn uithangen - allez, ik bedoel gewoon zot doen en zo hé! En gekke kapsels maken! Zomaar rondlopen en roepen, ook daar biedt het speelplein kansen voor... Kinderen hebben daar ook nood aan. Pizza's zelf maken! En een hamer mogen vastpakken!’

‘Een echt speelplein biedt al dat soort kansen.’

‘Soms zijn het gewoon de dingen die je vroeger op straat mocht doen. Veel daarvan mag nu niet meer. Op het speelplein zorgen we ervoor dat het wél nog kan.’

‘Uitdaging, avontuur, vuil kunnen worden. Dat is waar het om gaat.’

‘Als een kind met die hamer aan het timmeren is, dan kan het ook wel eens naast de spijker, op z'n vinger kloppen. En daar krijgt het speelpleinwerk wel eens commentaar op. Dat is jammer, want wij vinden het belangrijk dat ze die kansen krijgen, dat ze zich daarmee kunnen ontwikkelen.’

Vinden mensen dat het speelplein een nogal anarchistische aanpak heeft?

'Zo'n werking lijkt soms chaotisch, maar eigenlijk zit daar veel structuur in. Wie niet goed kijkt, kan denken: die doen maar wat.'

'Er zijn ouders die zien dat hier wél over is nagedacht, hoor. Als ze echt interesse hebben, waarderen ze dat ook.'

'Er zijn ook wel degelijk regels en afspraken. Je kunt een speelplein niet laten draaien zonder die systemen. Je hebt een organisatorisch kader nodig om een goed spelaanbod te bieden, om kinderen speelkansen en impulsen te geven.'

'Daarbij gaat veel aandacht naar het inspelen op de kinderen. Je moet niet alles voorgedraaid aanbieden, ze niet steeds in een vaste structuur zetten, maar wel kaders uitvinden om speelkansen te geven.'

'Zo is er in Vlaams-Brabant een werking waar ze eigenlijk geen spellen voorbereiden. Alles draait om impulsen en inspelen op wat de kinderen doen en zeggen. De dag start, ze gaan bijvoorbeeld voetballen, en dan steekt iemand de bal onder zijn trui. "Ik ben zwanger." En daar speelt een animator weer op in... Zo ontwikkelt zich van alles, de hele dag door.'

'Het gaat erom een werking op te zetten die creativiteit uitlokt.'

'Zodat de kinderen niet alleen meespelen met wat er is voorbereid, maar kansen krijgen om zelf spelideeën uit te vinden.'

Heb je daar nog voorbeelden van?

'Veel speelpleinwerkingen hebben een uitleensysteem voor materiaal.

Kinderen kunnen daar gewoon spelmaterialen komen lenen. Een bal, maar evengoed een stel pannelatten, een velcromuts om balletjes naartoe te gooien, een gocart of een diablo...'

'Op mijn speelplein vroeger was er een sein voor het vieruurtje. Op dat moment moest iedereen stoppen met spelen en naar het betonplein komen voor een koekje en een drankje. Ik weet nog goed hoe vervelend ik het vond om zo plots mijn spel te moeten stilleggen... Nu ben ik daar zelf verantwoordelijke en hebben we dat aangepast: kinderen mogen hun koek en drank komen nemen wanneer ze dat zelf willen. Op die manier maken we het spelen van het kind niet ondergeschikt aan de organisatie.'

'En nog zo'n voorbeeld: wanneer de zon fel is, wil je kinderen insmeren.

Dat is, als je het niet goed aanpakt, een moeizaam verhaal, met kinderen in een wachtrij en anderen die niet ingesmeerd willen worden. Dus maken we een soort kermisstandje. Kinderen kunnen 'Superpower' krijgen als zich met crème laten insmeren. Door zo'n speelse aankleding wordt dat een gezellige bezigheid, en hebben ze eigenlijk niet eens door dat ze ingesmeerd zijn tegen de zon. Op die manier kun je ze ook voldoende water laten drinken. Dan maken we zogezegd cocktails en het effect is dat ze genoeg gedronken hebben.'

'Je kunt een speelplein zo organiseren dat kinderen veel vrijheid ervaren, zodat ze zelf hun eigen avonturen kunnen organiseren. Ik vind het zo schoon als het niet van de animator komt.'

'Een kind moet ook niet altijd druk bezig zijn... Een kind moet op een berg kunnen zitten.'

'Ja, en niks doen.'

Tegenwoordig is er een nogal breed aanbod van themakampen en dergelijke. Hoe situeert het speelpleinwerk zich daarin?

'Het speelplein heeft een duidelijk doel: speelkansen! Zorgen dat ze kunnen spelen.'

'Een afwisselende vakantie is voor kinderen allicht ideaal, vandaar dat een soort shopgedrag nogal voor de hand ligt. Maar het speelplein heeft daar een duidelijke plaats in, vind ik.'

'Het aanbod van themakampen en dergelijke is inderdaad groot. Als ik dat vergelijk met het speelpleinwerk: die kampen kunnen gemakkelijk een meer professioneel imago hebben. Bij het speelplein gebeuren vaak heel gelijkaardige dingen, hoor, maar dan ziet het er natuurlijk minder professioneel uit.'

'Op een paardenkamp leer je paardrijden, op een theaterkamp leer je toneel... en op een speelplein leer je spelen. Is dat waardevol? Ben je daar iets mee? Wij vinden alvast van wel.'

'Het speelplein bereikt ook kinderen uit alle sociale groepen. Kinderen met een moeilijke sociale achtergrond, die moeten niet veel aan shopgedrag en vakantieplanning doen, hoor.'

'Neem nu de werkingen in Brussel. Daar streven we actief naar laagdrempeligheid. We proberen ouders te overtuigen om hun kinderen aan het speelpleinwerk te laten meedoen.'

Het is duidelijk dat het speelpleinwerk zich niet louter als opvang wenst te zien, maar als ik het zo hoor, lijkt het er wel een behoorlijk nauwe relatie mee te hebben.

'Opvang is niet onze bestaansreden, maar we spelen er inderdaad wel een flinke rol in.'

'En wat we nu zien, is dat de samenwerking tussen speelpleinwerk en opvang een heuse tendens is. De lokale opvang en het speelplein maken dan concrete afspraken voor samenwerking, dat ze elkaar aanvullen en zo.'

'De buitenschoolse kinderopvang (BKO) zet ook steeds meer in op speelkansen. Vroeger lag de nadruk misschien wat meer op verzorgen.'

'Natuurlijk zijn er nog wel verschillen. Zo werkt de BKO in een iets nettere omgeving, en is het met volwassen begeleiding en zo...'

'Maar het is logisch om samen te werken, met aandacht voor onze eigenheid. Zo zie je in de zomervakantie bijvoorbeeld dat de BKO zich meer toespitst op de kleuters en het speelpleinwerk op de lagere school.'

'In elk geval: het speelplein is er niet om de gaten in de vakantieagenda te vullen... maar om een vakantie vol speelkansen te realiseren.'

“En toen was jij de krokodil”

IN FANTASIESPEL VINDEN KINDEREN AVONTUUR EN PURE MAGIE

Spelen, wat is dat eigenlijk? In de reeks ‘Stichting Sponk’ werpen we elke keer een verfrissende blik op spelvormen die bijna alle kinderen kennen. Dit keer hebben we het over het fantasiespel. Daarin balanceren kinderen tussen wat echt is, en wat zou kunnen.

Door Johan Meire

Pang, boem, tssjjj!
‘En toen had ik een bazooka’.
‘Maar ik nam snel mijn superschild’.
‘Pang, boem, tssjjj!’

Kinderen leven in het verleden. Uiteraard zijn ze onze toekomst, en speelt hun bestaan zich in het moment af. Dat zal allemaal wel. Maar hoor ze bezig, opgaand in hun fantasiespel. Terwijl de actie zich ontrolt, becommentariëren ze hun eigen spel als was het een scenario dat, ooit geschreven, slechts na te spelen en na te vertellen is. ‘En toen moesten we vechten tegen de eindbaas’.

De boef met de Nickelodeon-stem

Het gebruik van de verleden tijd is slechts een stijlfiguur, maar hij toont mooi hoe dubbel spel kan zijn. Kinderen gaan er helemaal in op, maar ze moeten het ook aansturen en onderling onderhandelen. Soms ben je ‘in’ het spel, soms stap je er even uit.

Fantasiespel, zoals oorlogje of huisje spelen of een fictieve brand blussen, vraagt heel wat van kinderen. Ze maken voortdurend keuzes, plegen overleg en borduren voort van de ene op de volgende situatie. Daarbij putten ze uit gedeelde kennis: bij vaders en moeders horen bepaalde rollen en wie weet ook een baby of een hond. En hoe het er bij een brand aan toe gaat, hebben kinderen al wel eens gezien op tv. In de loop van het spel zoeken ze samen welke richting het zal uitgaan. Daarvoor stappen ze soms een momentje uit het spel: ‘jij was de prinses’. De verleden tijd maakt duidelijk dat het even gaat over commentaar op het spel. Een uitleg, een nieuw idee, een tegenvoorstel. Even elkaar aftasten, en dan weer verder. ‘Wat doe jij in mijn kasteel?’ moppert de prinses dan.

Spel is als activiteit dus herkenbaar. ‘We vechten niet echt hoor, we zijn aan het spelen.’ Die wat aparte ‘magische cirkel’ van spel (Huizinga), duiden kinderen soms ook aan door het zelf te larderen met een aparte intonatie: geïnspireerd door tekenfilms spreken kinderen soms met die hoge Hollandse stemmetjes die de ongelukkigen onder u herkennen van Nickelodeon en andere stoorzenders.

Niets is echter dan doen alsof

Spelen is nog op een andere manier dubbel. Het is een activiteit: ‘een spelletje spelen’, ‘op de glijbaan spelen’. Maar het is ook een ingesteldheid waarmee je de dingen benadert, een houding waarmee je activiteiten doet en waarmee je de gewone manier van doen manipuleert, verdraait, bespeelt. Je neemt een rol aan – vaders, Cristiano Ronaldo – die je eigenlijk niet helemaal hebt maar die wel betekenisvol voor je is. In de geweldige vrijheid die spel biedt, kan je die naar eigen goeddunken vorm geven.

Die speelsheid zit gewoonlijk ingebouwd in spelletjes.

Maar kinderen hebben die ingesteldheid quasi voortdurend; het is hun manier van in de wereld staan. Onderweg naar school is het gootje in de straat ook een rivier, en de grond een vijver waarin je niet mag vallen. De fantasie in spel geeft dus alternatieven: wat 'gegeven' is, kan je herdefiniëren. Je kan van alles uitproberen, alsof het écht-écht is. Er loeren allerlei malheuren om de hoek, maar als er werkelijk iets misgaat, hoef je de vreselijke gevolgen er niet bij te nemen. Je tottert van de houten paaltjes in de vijver naar beneden en valt récht in de muil van de hongerige krokodil – maar niet écht natuurlijk. 't Is uiteindelijk maar een spel.

Nog hoeveel leventjes?

Net vanuit die ambiguïteit zoeken kinderen het avontuur op. Avontuur, dat is 'een roekeloze onderneming, ingegeven door onderzoeksdrang of overmoed, met levensbedreigende aspecten, onberekenbare gevaren en een vaak fatale afloop' (Walter Moers, De stad van de dromende boeken). Veel spelen is avontuur: jezelf in het onbekende storten en er dan proberen voor te zorgen dat het nét niet noodlottig afloopt. Hoe heerlijk! Als het fatale niet op de loer ligt, is heel het avontuur futiel. En alleen het onberekenbare maakt het ook spannend, maar tegelijk is het niet zo erg als het een keer fataal afloopt: veel computerspelletjes zijn bijvoorbeeld een soort virtueel fantasiespel, waarin je gelukkig meestal meerdere leventjes hebt...

Avontuur gaat over de balans tussen controle en het (bijna) verliezen ervan. Spelen neemt het onzekere voor het zekere.

Een wereld assembleren

Fantasiespel brengt werelden bij elkaar. Het onderscheid tussen jezelf en de ander verdwijnt: je bent het kind én de voetballer, de kleuter én de mama die eten klaarmaakt. Met je knuffel kan je praten. De pop in de Chinese winkel is ook een echte Chinese mevrouw. Het is pure magie. Dat soort assemblage stuwt veel fantasiespel voort: in een spel over vechten tegen dino's wordt een rondslingerende witte voetbal plots een dinosaurus-ei, wat het spel een nieuwe wending geeft.

Spelen doet kinderen deelnemen aan een realiteit die veel groter is dan hun bestaan als afzonderlijk kindje in een grote grottemensenwereld. Door risico's en obstakels op te zoeken, de meest lachwekkende of groteske dingen te doen, tasten kinderen af hoe het ook zou kunnen zijn. 'En toen waren we gered.'

Nieuwkomer aan boord!

SABINE MIEDEMA IN 6 HALVE ZINNEN

Om de inspraaksessies te begeleiden, kinderen te bevragen en plannen uit te tekenen - kortom, om u nog beter te dienen – versterkt Sabine Miedema voortaan het team van Kind & Samenleving. Wie is ze, wat wil ze, waar komt ze vandaan? We legden haar 6 halve zinnen voor die ze naar hartenlust mocht aanvullen.

Kind & Samenleving past bij mij...

“Omdat het evenwicht tussen doen en denken voor mij erg belangrijk is, en ik die aanpak ook terugvind bij Kind & Samenleving. Tijdens mijn opleiding Documentaire heb ik geleerd naar mensen te luisteren en dit heb ik ook goed kunnen gebruiken tijdens mijn studie sociologie, zeker voor mijn thesis. Daarvoor heb ik een kwalitatief onderzoek gedaan naar het ruimtegebruik en de ruimtebeleving van Brusselse jongeren.”

Mijn eerste werkdag was bijzonder...

“Leerrijk. Ik mocht meteen mee naar een vormingsdag in Antwerpen. Samen met mensen die werken rond kinderen in de stad, hebben we een buurt in Deurne verkend. We bekeken er wat beter kon op het vlak van kindvriendelijke speelruimte. Zoiets maakt je ervan bewust dat je met veel dingen rekening moet houden: de demografie van de wijk, welke belangrijke voorzieningen er bereikbaar moeten zijn, welke functies de buurt heeft...”

Spelen is voor mij...

“Doen wat je wilt. Kinderen zullen de ruimte gebruiken die voorhanden is om zelf te bepalen wat zij graag doen. Hoe meer ruimte we hen geven, hoe meer vrijheid zij krijgen om te ontdekken wat ze leuk vinden, wat ze goed kunnen en met wie ze graag omgaan. We kunnen die ontdekkingstocht stimuleren door hun ruimte groter te maken, zowel fysiek als mentaal. Zo kan een drukke weg een grens zijn voor kinderen, maar ook een parkje waar alleen maar ouderen komen, kan een blokkade zijn.”

Een inspirerende plek vind ik...

“Het dorp van mijn jeugd. Hoewel ik al een paar jaar in Brussel woon, kom ik oorspronkelijk uit een klein dorpje in het noorden van Nederland. In de zomer fietsten wij door weilanden naar een rivier waar we gingen zwemmen. Het leukste was dat we beschut tussen het riet plezier konden maken, zonder dat onze ouders op ons moesten letten. Het was natuurlijk ook spannend, want je kon met je voeten de bodem niet raken en uit het water klimmen was ook niet zo makkelijk: je leerde er je eigen grenzen overstijgen. Het toont aan dat kinderen ook zelf verantwoordelijk kunnen zijn en dat een aangename plek lang niet altijd aangelegd moet zijn. Maar ik vind ook inspirerende plekken in het centrum van Brussel. Het Sint-Katelijnplein is op zich niet zo'n bijzonder plein, maar het is wel een belangrijke verzamelplek voor de jongeren uit de drie middelbare scholen die er vlakbij liggen. Ze spreken er af, zitten op de bankjes of spelen voetbal. In 2015 besloot het gemeentebestuur er terrassen te plaatsen voor de aanpalende restaurants. Toen werden de bankjes weggehaald. De jongeren protesteerden, door onder andere zelfgemaakte bankjes te plaatsen. Hoewel de gemeente inmiddels enkele bankjes terug heeft geplaatst, blijft het interessant om te observeren hoe de jongeren en de restauranthouders zich moeten aanpassen aan de nieuwe realiteit. Juist door de inperking van de ruimte voor de jongeren, voelen zij zich extra gemotiveerd om op het Sint-Katelijnplein te blijven.”

Naast het werk ben ik ook...

"Een 'echte' Brusselaar. Hoewel ik er niet geboren ben, draag ik deze stad een warm hart toe. Brussel is een wereld op zich, met alle culturen en talen die je maar kunt bedenken. Zelfs na zes jaar kom ik nog nieuwe plaatsen tegen. Een grootstad kent haar tekortkomingen, maar als ik zie hoe kinderen en jongeren zich hier bewegen, ben ik best wel jaloers dat ik niet in Brussel ben opgegroeid."

Ik wil graag werk maken van...

"Inspraak. Kinderen kennen hun buurt het best. Willen we een stad of een dorp op kindermaat maken, dan is het noodzakelijk om hun hulp in te schakelen. Daardoor weten beleidsmakers beter wat kinderen willen, en tegelijkertijd geef je hen het gevoel dat er naar ze geluisterd wordt. En laten we niet vergeten dat kinderen vaak met heel creatieve ideeën komen, waar volwassenen niet aan gedacht hebben. Daarnaast merk ik op dat de omgeving rond scholen vaak niet goed aangepast is aan de kinderen die daar elke dag komen of rondhangen. Het gaat dan niet alleen om onveilige wegen: op veel plekken missen jongeren ook plekken om te 'chillen', zeker omdat ze tijdens de middagpauze niet zoveel tijd hebben om ergens heen te gaan."

COLOFON

QuaJong, de wereld volgens kinderen en jongeren wordt 3x per jaar digitaal verspreid.

U kunt zich gratis abonneren via www.k-s.be

Daar kan u zich ook aanmelden voor het e-zine Kind & Ruimte.

Contactgegevens:

Lange Ridderstraat 22

2800 Mechelen

tel. 0487/023.390

info@k-s.be

Verantwoordelijke uitgever

Kind & Samenleving vzw.

Werkten mee aan dit nummer:

Peter Dekeyser, Johan Meire, Sabine Miedema.

Eindredactie: Kaat Schaubroeck.

Vormgeving: Karolien Verbanck

Overname van artikels uit QuaJong is geen probleem, mits expliciete bronvermelding.

Foto's, filmpjes en andere grafische elementen worden door het auteursrecht beschermd. Wil u ze reproduceren, dan moet u hiervoor de uitdrukkelijke schriftelijke toestemming hebben van QuaJong.